

НЕ ОЧАКВАХ ПОПЯРНАТА МИ КНИГА *КРАТКА ИСТОРИЯ НА ВРЕМЕТО* да има такъв успех. Тя беше бестселърът в списъка на лондонския *Sunday Times* повече от четири години – по-дълъг период в сравнение с всяка друга и забележително за книга от научен характер, която не е леко четиво. Дълго след това хората не спираха да ме питат кога ще напиша следваща книга. Аз се съпротивлявах, понеже нямаше желание да пиша книги като *Син на кратката история* или *Малко по-дълга история на времето*, а бях зает с изследвания. Но постепенно осъзнах, че има място за по-различен тип книга, по-лесна за разбиране. *Кратка история на времето* е организирана по линеен модел – повечето глави следват и са логически зависими от предшестващите. Това допадна на някои читатели, но други засядаха в началото и никога не достигаха вълнуващия материал по-нататък. Сегашната книга за разлика от нея повече прилича на дърво. Първа и втора глава образуват централен ствол, от който се разклоняват останалите.

Клоните са доста независими един от друг и могат да бъдат подхванати в какъвто и да е ред след централния ствол. Те съответстват на области, върху които съм работил или мислил след публикуването на *Кратка история на времето*. Така че те представляват картина на някои от най-активните полета на сегашните изследвания. Във всяка глава също така съм се опитал да избягна еднопосочната линеина структура. Илюстрациите и обясненията към тях предизвикват алтернативен подход към текста, както в *Илюстрираната кратка история на времето*, публикувана през 1996 г. Каретата, или страничните разяснения, също дават възможност за заръбочаване в някои теми по-детайлно, отколкото в главния текст.

През 1988 г., когато за първи път беше публикувана *Кратка история на времето*, изглеждаше, че окончателната Теория на всичко вече е на хоризонта. Как се измени ситуацията оттогава? По-близко ли сме до нашата цел? Както ще бъде описано в тази книга, ние сме изминали дълъг път оттогава. Но това е едно все още продължаващо пътешествие и краят му не се вижда. Както гласи старата поговорка, по-добре е да се тъпчува с надежда, отколкото да се пристигне. Нашата страст да откриваме подхранва създателността ни във всички области, не само в науката. Ако спазим края на линията, човешкият дух би увяхнал и умрял. Но аз не мисля, че никога бихме спрели на място: ние ще се разпростираме в сложността, ако не в дълбочината, и ще бъдем винаги в центъра на разширяващ се хоризонт от възможности.

Искам да споделя вълнението си от откритията, които се правят, и от картината на реалността, която се появява. За по-голяма достоверност се концентрирах върху области, в които самият аз съм работил. Детайлите на работата са твърде технически, но вярвам, че всеобхватните идеи могат да бъдат предадени без много математически багаж. Просто се надявам, че съм успял.

За създаването на тази книга бе ми оказана голяма помощ. Поспециално бих споменал Томас Хертог и Нил Шурър, които ми помогнаха за фигурите, обясненията към тях и каретата, Ан Харис и Кипи Ферлоуси, които издадоха ръкописа (или по-точно компютърните файлове, тъй като всичко, което пиша, е електронно), Филип Дън от *Book Laboratory and Moonraker Design*, който създаде илюстрациите. Но освен това искам да благодаря на всички онези, които направиха необходимото, за да имам възможността да водя сравнително нормален живот и да провеждам научни изследвания. Без тях тази книга не би било възможно да бъде написана.

Стивън Хокинг  
Кеймбридж, 2 май 2001 г.

